

A Debreceni Ítéltábla a Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Waldmann Gábor János ügyvéd; 6720 Szeged, Horváth Mihály u. 8. szám alatti székhelyű) által képviselt AxFina Hungary Zrt. (6723 Szeged, Római krt. 21. szám alatti székhelyű) felperesnek – a Dr. Marczingós Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Marczingós László ügyvéd; 8272 Tagyon, Muskátli u. 3. szám alatti székhelyű) által képviselt [REDACTED] Dezső u. 35. szám alatti lakos) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.726/2022/5. számú végzése ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság végzését megváltoztatja, és a mellőzi az alperesi jogi képviselő pénzbírság megfizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 7500 (hétezer-öttszáz) Ft másodfokú eljárási költséget.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A Tiszaújvárosi Járásbíróság 2.P.20.358/2021/24. számú ítélete ellen az alperes jogi képviselője útján fellebbezést terjesztett elő, amelyben – egyebek mellett – a következőket írta:

1. „Ilyen eshetőleges keresethalmazatra a Pp. nem ad lehetőséget, még a keleti megyékben sem.”
2. „Valójában tehát – miként azt a törvényszék fényesen felismerhette volna, ha legalább egyszer elolvassák a feltett kérdéseket – a második kérdés arra irányult, lehetséges-e az eredeti jogi és ténybeli állapot helyreállítása vagy sem.
3. „Ez is contra legem, önkényes megállapítás. Teszi azt annak biztos tudatában a törvényszék, hogy nincsen felülvizsgálatnak helye és a fogyasztót megaláztatja.”
4. „A fenti bíró hivatkozás tudatos, önkényes és hazug. Egyszerűen kimentésre alkalmat nem ad az, ha egy bíró nem képes megérteni olyan alapfogalmakat, melyek a fogyasztói perekben alkalmazandóak. És e tekintetben teljesen mindegy, hogy kúriai, törvényszéki vagy járásbíróról van szó. Ezerszer is le lehet írni az EUB-ítéletek szövegét, akkor sem értik meg azokat nyelvtanilag. Ha egy bíró szakmailag ilyen szerényen képzett, az a fair eljárást lehetetlenné teszi.”
5. „Az a contrario érvelés kapcsán az ELTE ÁJK nappali tagozatán valahogy Vékás professzor, de római jogból Hamza tanár úr vagy Brósz professzor is valahogy mást tanítottak. De nem érdekes, ha valaki nem az ELTE egyetemén végzett, az olvassa el a többi EUB-ítéletet és azokból már kiolvashatja a lényegét.”

6. „De a helyzetet tovább tetézte a törvényszék, amely azért jelentős, mert egy végzésben eldöntötte a per jogkérdését, így átlépett a járásbíró feje fölé, aki görcsösen kapaszkodik a székébe, mert egzisztenciálisan függő helyzetben van. (...) Fenti előzmények után ugye nem is ér senkit váratlanul, hogy az elsőfokú bíróság nem mert a törvényszékkel szemben dönteni, és valójában a járásbíró nem független bíró, hanem egy alávetett adminisztrációs eszköz, aki az egyfokúvá vált eljárásban meghozta az elvárt ítéletet.”

A Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.726/2022/5. számú végzésével az alperes jogi képviselőjét 250 000 Ft pénzbírsággal sújtotta.

Indokolásában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 234. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, 236. §-át és 166. §-át felhívva kifejtette, hogy az alperesi jogi képviselő fellebbezésének fentebb idézett közléseit a bírósági eljárás méltóságát sértőnek találta.

Az 1. pontban idézett megjegyzés egyrészt a jogban járatlan ügyfelekben azt a képzetet keltheti, hogy az ország egyes régióiban különböző jogszabályok alkalmazására lenne lehetőség, másrészt indokolatlanul és sértő módon kíván különbséget tenni a jogalkalmazók között.

A 2. pontban a jogi képviselő minden alap nélkül állítja, hogy a bíróság tagjai anélkül hoztak döntést, hogy a peres felek hivatkozásait és az azzal összefüggő joganyagokat elolvasták volna.

A 3. pontban írtakkal kapcsolatban rögzítette, hogy a per eddigi anyagából semmilyen konkrétum nem támasztja alá azt a jogi képviselői vélekedést, miszerint a bíróság a fogyasztót megalázta volna.

A 4. pontban idézettek a bírakat sértő olyan kijelentések, amelyek egyben azt a látszatot kelthetik az ügyfelekben, hogy Magyarországon nincs pártatlan, független igazságszolgáltatás. A jogi képviselő következtetései a bíróság által történő el nem fogadásából nem következnek a bírák szerényebb képessége.

Az 5. pontban írtak olyan elitista kijelentések, amelyek észszerű és valós indokok nélkül próbálnak különbséget tenni a jogalkalmazók között. Magyarországon több jogi kar működik, az azokon megszerzett diplomák közül értelemszerűen nem csak az Eötvös Loránd Tudományegyetemen végzetek diplomája az elfogadható. Annál is inkább, hiszen az oktatás sajátossága, hogy nemcsak a tudást átadó felkészültsége az irányadó, hanem a tudás hasznosulásához a befogadó megfelelő felkészültsége is szükséges.

A 6. pontban kifejtettek a bírói szervezet ismeretének hiányára utalnak, illetve annak szándékos félremagyarázásával alkalmasak arra, hogy az igazságszolgáltatásba vetett hitet megingassák. Az alperesi jogi képviselő minden alap nélkül tesz valótlan megállapításokat, amikor a bíróság működésével kapcsolatban tényként állítja azt a feltételezést, hogy az első- és másodfokú bíróságok, illetve az oda beosztott bírák között alá-fölérendeltségi viszony lenne. Mindezeket túlmenően e kijelentés természetes személyeket dologként határoz meg.

A törvényszék szerint „a fellebbezési beadványban szereplő kijelentések súlyosan sértő, kirekesztő stílusa az igazságszolgáltatásba vetett bizalom megingatására alkalmas, a semmivel alá nem támasztott kijelentések olyan súlyú jogsértést valósítottak meg (...) [a]mely[ek] indokolt[ák] az előzetes figyelmeztetés nélküli bírságolást”.

A törvényszék végzése ellen az alperes jogi képviselője fellebbezést terjesztett elő, amelyben a végzés megváltoztatását, és a pénzbírság kiszabásának a mellőzését kérte.

117 oldal terjedelmű, az ügy érdemére tartozó érveit is tartalmazó fellebbezésében a pénzbírsággal kapcsolatban kifejtette: a Lombard – jelenlegi nevén AxFina Zrt. – az elmúlt években az ország összes bírósága előtt olyan eshetőleges kereseteket terjeszt elő, amely halmazat első részében a kamat hiányát részleges érvénytelenségi oknak tekinti, és kéri egy olyan magas kamat beillesztését a szerződésbe – érvényessé nyilvánítással – amely pótolja a szerződés semmissége esetén az elmaradt hasznát. Másodlagosan pedig – ha a kamat hiánya miatt nem lehet érvényessé nyilvánítani – azt kéri, hogy a bíróság a szerződés teljes semmisségét okozó ún. árfolyamkockázati tájékoztatásból eredő érvénytelenséget kiküszöbölendő nyilvánítsa a szerződést érvényessé ugyanolyan magas kamat beillesztésével és bizonyos összegű árfolyamváltozás viselésével.

A felperesi jogi képviselő és a perbíróság is pontosan és jól ismerte a Kúria releváns 5/2013. számú PJE határozatát.

Az alperestől nem várható el olyan viszontkereset előterjesztése, amely a perbeli védekezését lerontaná, illetve az érvénytelenség tényleges megállapítása előtt a jogkövetkezmények levonása iránti viszontkeresete idő előtti lenne [lásd 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 7. pont]. Így tehát ha az alperes az érvénytelenség fennállását nem ismeri el, a jogkövetkezmények levonása iránt viszontkeresetet – arra az esetre, ha a bíróság a felperes keresetének helyt adna – nem nyújthat be, mert feltételhez kötött viszontkereset előterjesztésének nincs helye.

Analógia alapján megközelíthető a dolog: logikusan csak akkor lehet érvényessé nyilvánítani egy szerződést, ha a kérelmet előterjesztő fél maga sem vitatja az érvénytelenség jogi tényét. A keresethalmazat mindenképpen feltételes, ha a bíróság a kamat hiánya miatt nem nyilvánítja a kért módon érvényessé a szerződést, akkor a felperes áttérni igyekszik arra, hogy hagyja a kamat hiánya miatti érvénytelenséget és az érvényessé nyilvánítás kizártságát, és érdekében állónak tartja azt, hogy elismeri az ún. árfolyamkockázati tájékoztatás tisztességtelenségéből adódó teljes semmisséget, és arra kéri a bíróságot, hogy az érvényessé nyilvánítással helyezzen bele a szerződésbe egy ügyleti kamatot és tegye bele (vissza) az árfolyamkockázatot is.

Ha a kamat hiánya miatt a szerződés sérti az rHtp. 213. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat, akkor a szerződés egészében semmis a szankciós semmisség okán. A bíróságot nem illeti meg a C-618/10. szám alatti ítélet alapján semmilyen többlettartalom beillesztése, tehát az ügyleti kamaté sem. Ha a perbíróság az elsődleges keresetet megalapozottnak tartja, és a szerződést a kívánt módon érvényessé nyilvánítja, akkor a felperes már tagadja az ún. árfolyamkockázati tájékoztatás hiányából fakadó semmisségi okot, és nem is kéri a másodlagos kereset elbírálását. Ha a kamat hiánya miatt a perbíróság a szerződés semmisségét nem állapítja meg, akkor a szerződés teljesíthető. Ha a megállapítja a semmisséget, de nem hajlandó többlettartalmat beilleszteni, akkor a szerződés hatályossá nyilvánításának van helye, de nem a felperes által kért tartalommal. Ha az utóbbi eset előfordul, akkor a felperes azt kéri, ne legyen ilyen hatályossá nyilvánítás, mert számára kedvezőbb az, hogy a szerződés teljes semmisségét állítja egy másik okból, mégpedig az átláthatóság sérelméből fakadóan. Erre az esetre nézve számára az jár nagyobb haszonnal, ha a perbíróság a kieső indexálás ellensúlyozására beilleszt egy magas ügyleti kamatot és egy árfolyamváltozást, azaz visszateszi az indexálást.

A keresethalmazat azért nem megengedett ilyen módon, mert az egyes halmazati elemek ugyanabból a semmisségből fakadnak, csak a jogkövetkezmények alkalmazása kapcsán kér olyat, amely a semmisség jogi tényéből nem fakadhat.

A kereset mindkét halmazati elem kapcsán az érvénytelenség orvoslása iránti igény, csak a semmisségi okok eltérőek, így a több jogcím nem alkot keresethalmazatot. A megelőző kereset megegyezik a keresethalmazat első elemével.

Ehhez képest a keresetváltoztatás azt jelenti, hogy a felperes elismerte az átláthatóság elvének sérelméből fakadó teljes semmisség jogi tényét, és kérte az érvénytelenség orvoslását. Csakhogy eddig is ezt kérte, és ebben semmilyen változás nem történt.

Az ország a jogalkalmazásban látványosan kettészakadt, és ez egy olyan jogi tény, amelyet a Kúriának fel kellett volna ismernie. A perbíróságok a nyugati törvényszékeken és táblabíróságokon ilyen keresetváltoztatásokat nem engedélyeznek, míg a keleti országrészben megítélik a követeléseket. Ezek tényadatok, és nem vélemény.

Másfelől a törvényszék logikátlan megfogalmazást ad: nem az alkalmazott jog eltérő a különböző országrészekben, hanem az anyagi és eljárási jog alkalmazására való hajlam. Amíg konkrétan a Lombard/AxFina-keresetváltoztatások bizonyos bíróságokon megengedettek, másutt tilalmazottak. Az eltérés oka a fellebbviteli bíróságok gyakorlatából fakad.

A jogban járatlan ügyfelek nem olvasgatják a beadványokat, mert ahhoz semmi közük. Az alperes mint ügyfél olvassa és azzal teljes mértékben egyetért. Azonban a jogi képviselő szankcionálásának valódi célszemélye a fogyasztó. Ugyanis a „chilling effect” közvetlenül hat ki rá.

Az alperesi jogi képviselő szerint a Miskolci Törvényszéknek a perbeli ügyben hozott korábbi hatályon kívül végzése igazolja azt az aggályát, hogy vagy szándékosan nem alkalmazták az EU jogát, vagy nem ismerték fel annak szükségszerűségét, hogy mit kell alkalmazni, ugyanis nem ismerték meg az alperesi érveket. E körben az elsőfokú ítélet indokolása az irányadó. Az ítélet teljességének elve alapján a határozatnak ki kell terjednie az alperesi védekezés lényegére és a felhívott anyagi jogra. Az alperesi jogi képviselő védekezésének alapja a vételi- és eladási árfolyamok alkalmazásának semmisségre alapított és levezetett volt a releváns EUB-döntésekből. Az elsőfokú ítélet az alperesi érveket nem merítette ki. Annak szövetszerűsége egészében támaszkodik a korábbi törvényszéki hatályon kívül helyező végzés szövegére, így maga a Miskolci Törvényszék tette egyfokúvá a rendszert.

A perbíróság – és a törvényszék – nem sérelmezheti az alperesi jogi képviselő aggályát az értő olvasás hiánya kapcsán. Semmi mással nem indokolható az EUB-ítélet alkalmazása, minthogy nem olvasták el, ugyanis a nem tegnap kinevezett bíró nem hivatkozhat a szövegértés hiányára. Számára az EUB-ítélet szövetszerű alkalmazása kötelező.

Az alperesi jogi képviselő a fogyasztó „megalázását” arra értette, hogy a Miskolci Törvényszék korábbi végzése elvonja magát az uniós jog hatálya alól és a fogyasztó jogvédelmét felszámolja. A DH-törvényekre való utalás kapcsán elvi érveléssel kizárta a jogérvényesítés lehetőségét, és az elsőfokú bíróság contra legem utasításával egyfokúvá tette a rendszert.

Az alperes szerint a fogyasztó, azaz a per alperese ezt a bírói jogfosztást alappal érezte megalázónak, hiszen egy jogállamban teljesen kizárt, hogy ilyen történjen. A helyzetet az a törvényszéki tanács idézte elő, aki ennek szóvátételét nagyon súlyos – a törvényszéki nettó bírói fizetés 50%-át kitevő – bírsággal szankcionálta annak érdekében, hogy az alperesi jogi képviselő ne merjen megszólalni, érvelni, ügyfele jogait érvényesíteni.

Kifejtette, hogy a bírák és az ügyvédek ugyanolyan képzettséget adó jogi egyetemeken végeznek, és valójában ugyanarra esküdnek fel. Mivel Magyarország az EU tagja, azon jog anyagi joghatálya és primátusa nem vonható kétségbe.

Az EUB-ítéleteket senkinek nem áll jogában értelmezni, azokat szó szerint kell alkalmazni. Ebből fakadóan szóba se kerülhet egy értelmezési vagy jogalkalmazási bírói hiba. Az történik, hogy a törvényszék elvonja magát az uniós jog hatálya alól, ezzel válik önkényessé. Az Alkotmánybíróság IV/333/2016. számú határozata e kérdéskört nagyon szépen kifejti, levezeti.

Ahogy a Kúria összefoglaló véleménye megfogalmazza: hiányzik az alkalmazási képesség és hajlandóság. Valós probléma, hogy a szöveget a bírák nagy része egyszerűen nem érti meg. Jelen perben pont ez történik.

Az alperesi jogi képviselő szerint a jogalkalmazók közötti különbséget az teszi, hogy valaki alkalmazza az EU jogát vagy sem. Azt kétségbe vonja vagy sem. A jogászai munka során fel sem merülhet az, hogy egy ügyvéd ne alkalmazná az uniós jogot, ugyanis ilyen esetben fegyelmi vétséget követne el.

Ha egy bíró elvonja magát az uniós jogtól, annak több oka lehet. Magas szintű jogi tanulmányok esetében lehet ez valami politikai meggyőződés („Brüsszel nekünk ne diktáljon!”) vagy a HUXIT szándékának kifejezése vagy a jogállamiság, jogbiztonság szisztematikus leépítésének igénye egy autokrácia kiépítése céljából. Az OBT erre már számos esetben felhívta a figyelmet. A Helsinki Bizottság is több közleményt adott ki, és az Európai Parlament határozata is „hibrid választási autokráciának” nevezte hazánkat, amely a politikai elit szerint egy illiberális állam. Ki így nevezi, ki úgy, az igazságszolgáltatás függetlenségének kérdése aggályos, és ezt tetézi egy olyan bírói tanács sértődöttsége, amelynek a jogellenes magatartása kiváltotta a jogi képviselő reflexióját. Az aggályok, kritikák azonban belül maradnak a per korlátain. Annál is inkább, hiszen az oktatás sajátossága, hogy nem csak a tudást átadó felkészültsége az irányadó, hanem a tudás hasznosulásához a befogadó megfelelő felkészültsége is szükséges. Az alperesi képviselő ebben a perben a befogadást hiányolja, és aggálya mögött okirati bizonyíték van.

A bíró kar érintett részének felkészületlensége vagy jogalkalmazási hajlandósága abban érhető tetten, hogy az uniós jog alapján nem tekinthető bíróságnak az ilyen nevet viselő szervezet tevékenysége. Ez nem elitizmus, hanem jogállamisági kérdés.

Az alperesi jogi képviselő hangsúlyozta, hogy a bírói szervezetet pontosan ismeri és ugyanígy ismeri az ilyen állapotok európai uniós megítélését, illetve magát az EUB joggyakorlatát is. Az alperesi képviselő szerint nem másról van szó, minthogy a Kúria teljesen tudatosan megkerülte a C-26/13. számú ítéletet a 2/2014. PJE határozattal, majd a politikai elit ezt – némileg módosított tartalommal – törvénybe is foglalta. Ezt követően a Kúria a felülvizsgálati döntéseivel elérte, hogy ne legyen olyan bíró Magyarországon, aki alkalmazni meri az uniós jogot a DH-törvényekkel szemben. Az egyes EUB-döntések egyre inkább feltárták a kúriai gyakorlat visszasságát, pláne a bírói jogalkotás tilalmát (a Kúria Konzultációs Testületének előírásai, elvárásai), így előbb az AB V/732/2019. szám határozata ütött sebet a bírói önkényen, majd a C-472/20. számú ítélet.

Jelen pillanatban az EUB 2022. szeptember 8-i, D.B.P. és társai ügyében hozott (C-80/21-C-82/21., ECLI:EU:C:2022:646) határozata a magyar bírói gyakorlat felett is ítéletet mondott. Az alperesi jogi képviselőjének nincsen kétsége afelől, hogy a magyar bírói kar minden erejével kétségbe fogja vonni az ítélet anyagi jogi hatályát, és ennek érdekében különféle kifogásokat fog támasztani. A magyar jogalkalmazás történetében soha nem állt elő olyan helyzet, hogy a magyar civilisztikai ítélezés ilyen nagyszámú ítélete válik uniós jogsértővé. A sok tízezer, de inkább százezres számot elérő ítéletekkel szemben jogorvoslat már nincsen, de a Köbler-ügy mentén meginduló, magyar állammal szembeni kártérítési perekben nem lesz olyan magyar bíró, aki ne lenne elfogult, hiszen az automatikus szignálás rendszere pont azért volt helytelen, mert az ilyen ügyek különleges szakértelmeket igényelnek, és a bírói kar ezzel egyszerűen nem rendelkezik. Ellenben minden bíró „besározódott”.

Rögzítette, hogy a törvényszék végzése nem ismerteti a megsértett anyagi jogot. A törvényszék a perben még nem tartott tárgyalást, az alperesi a fellebbezésen kívül még nem is intézett beadványt a törvényszék felé. A jogorvoslati kérelem az EU jog által biztosított jargon alapul.

A törvényszék nem rendelkezik olyan vélt méltósággal, amelyet magának vindikál. Eddigi eljárása súlyosan önkényes. A törvényszék nem is jelölt meg megsértett anyagi jogot, így az alperesi jogi képviselő magatartásának jogellenességét a sértett tanács csupán vélelmezi.

Az alperes álláspontja szerint a hivatkozott idézetek alátámasztottak, illetőleg véleménynyilvánítási körbe tartoznak, nem lépnek ki a per korlátai közül, továbbá valóságosak.

Az alperesi jogi képviselő nem tudja kirekeszteni a törvényszék tagjait, mert erre nincs hatásköre, ám elvonhatatlan joga van kifogásolni a bíróság jogállását, és az ítékezés contra legem jellegét, önkényességét. Az igazságszolgáltatásba vetett bizalmat maga a Miskolci Törvényszék számolta fel azzal, hogy elvonta magát az uniós jog hatálya alól.

Az előzetes figyelmeztetés nélkül bírságolás egyértelmű célja az, hogy a fogyasztó elveszítse a jogi képviseletet, és az eljáró ügyvéd ne merjen megjelenni a másodfokú tárgyaláson. Az ilyen körülmények közötti szankcionálás után belátható, hogy a törvényszék a tárgyaláson bármilyen olyan érvet, véleményt még magasabb pénzbírsággal sújt majd, mint jelen esetben, így az alperesi jogi képviselő egyszerűen nem mer megjelenni a tárgyaláson. Ilyen körülmények között a fair eljárás követelménye súlyosan sérül.

Megjegyezte, hogy a 2.Pf. számú tanács célzatos uniós jogot tagadó bírói magatartása miatt hivatali visszaélés alapos gyanúja miatt feljelentést tesz.

A felperes nem tett észrevételt a fellebbezésre.

A fellebbezés alapos.

A Pp. 234. §-ának (1) bekezdése szerint a tárgyalás és a tárgyaláson kívüli perbeli cselekmények rendjének fenntartásáról, méltóságának megőrzéséről az elnök gondoskodik.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése alapján a tárgyalás rendjének fenntartására, méltóságának megőrzésére vonatkozó rendelkezéseket alkalmazni kell a Pp. 236. §-ának (1) bekezdésében meghatározott személyek által a bírósághoz előterjesztett beadványok tartalmára is.

Az e §-hoz fűzött kommentár szerint „a jövőben nem tartható fenn az 1952-es Pp. talaján kialakult gyakorlat, mely szerint beadványban használt sértő kifejezés miatt nincs helye pénzbírság kiszabásának (BH1977. 500.)” [Wopera Zsuzsa (szerk.): Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez. Elektronikus kommentár]

A Pp. 236. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a felet, a képviselőt, más perbeli személyt, a tanút, a szakértőt és a szemletárgy birtokosát, ha a tárgyalás rendjét, az eljárás menetét megzavarja, vagy a bíróságot, más felet vagy képviselőt, egyéb perbeli személyt, tanút, szakértőt, szemletárgy birtokosát sértő magatartást tanúsít, az elnök rendreutasítja. Ismételt vagy súlyosabb cselekmény esetén, valamint ha az állapotuk vagy megjelenésük a tárgyalás vagy a bíróság méltóságát sérti, őket a bíróság pénzbírsággal sújtja.

Az e §-hoz fűzött kommentár azt tartalmazza, hogy „a rendfenntartás körében foganatosítható intézkedések kapcsán a fokozatosság elve érvényesül. A bíróság először rendreutasítást alkalmaz, majd pénzbírságot szabhat ki, illetőleg a Pp. 236. § (1) bekezdésében meghatározott személyeket kiutasíthatja vagy kivezettetheti. eltérő törvényi rendelkezés hiányában nincs akadálya annak, hogy a kiutasítás, kivezethetés elrendelése előtt a bíróság ismétlődő rendzavarás esetén többször is - egyre nagyobb összegű - pénzbírságot szabjon ki. A fokozatosság azonban nem érvényesül feltétlenül minden esetben. Súlyosabb rendzavarás

esetén, vagy ha a Pp. 236. § (1) bekezdése szerinti személy állapota vagy megjelenése a tárgyalás vagy a bíróság méltóságát sérti, az elnök a rendreutasítás mellőzésével dönthet - pénzbírság kiszabása mellett vagy anélkül - a kiutasításról vagy kivezettetésről. A tárgyaláson nem kell, hogy a kiutasítást, kivezettetést más, a rendfenntartás körébe tartozó intézkedés előzze meg, ha a rendzavaróval szemben korábban a bíróság tárgyaláson pénzbírságot szabott ki és állapota, megjelenése a folytatólagos tárgyalás méltóságát sérti.” [Wopera Zsuzsa (szerk.): i. m.]

Az ítéltábla álláspontja szerint a perbeli esetben nem volt helye az alperesi jogi képviselő fokozatosság elvét figyelmen kívül hagyó, rendreutasítás alkalmazása nélküli pénzbírsággal sújtásának.

Az alperesi jogi képviselő az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében kétségtelenül hangot adott a felháborodásának, és álláspontját helyenként gúnyos stílusban ismertette, azonban a beadványa nem tartalmaz olyan indokolatlanul bántó, sértő vagy lealacsonyító, obszcén, trágár, az emberek közötti érintkezés minimumát figyelmen kívül hagyó, a bírakat az emberi mivoltuktól megfosztó, dehumanizáló közléseket, amelyeket indokolhatták volna az alperesi jogi képviselő rendreutasítás alkalmazása nélküli pénzbírság megfizetésére kötelezését.

Az ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 389. §-a utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint a törvényszék mint másodfokú bíróság végzését megváltoztatta, és mellőzte az alperesi jogi képviselő pénzbírság megfizetésére kötelezését.

A másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költségigényt nem érvényesített, ezért az ítéltábla a pervesztes felperest a kizárólag az alperes által lerótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-ának (1) bekezdésén és 47. §-ának (1) bekezdésén alapul, 7500 Ft összegű fellebbezési illeték alperes javára történő megfizetésére kötelezte a Pp. 82. §-a és 83. §-ának (1) bekezdése alapján.

A teljesítési határidő a Pp. 344. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2022. november 3.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró